

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/602/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214225
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312214225.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Juraja Považana, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30. januára 2014, č. k. 11C/155/2012-23, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 Eur, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučnom konaní. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zo spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 37Er/1237/2004 zistil, že na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súdu doručenej dňa 16. 09. 2004, bol poverením zo dňa 22. 09. 2004 poverený vykonaním exekúcie U.. I.. D. A.. Dňa 22. 11. 2010 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora. Uznesením zo dňa 12. 04. 2011 súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril O.. X. D.G..

Na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci prvostupňový súd aplikoval ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 9, § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov a tiež ust. § 238 ods. 1, 2, § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005.

Uviedol, že 30-dňová lehota na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora bola do Exekučného poriadku zavedená od 01. septembra 2005. V danom prípade sa však jedná o exekučné konanie začaté pred 01. septembrom 2005, a preto

je naň potrebné podľa prechodného ust. § 238 Exekučného poriadku aplikovať Exekučný poriadok v znení platnom do 31. augusta 2005, podľa ktorého súd nebol povinný rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora v 30-dňovej lehote. Nesprávny úradný postup nie je preto v tomto prípade založený na porušení ustanovenia Exekučného poriadku. Súd by mohol uvažovať iba s alternatívou posúdenia postupu súdu z hľadiska zbytočných prieťahov, a ak by aj posúdil postup súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora ako konanie so zbytočnými prieťahmi, čiže nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh navrhovateľa by bol aj tak nedôvodným. Navrhovateľ si totiž v predmetnej veci uplatnil majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, ktorá však nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s rozhodnutím súdu. Aj v prípade zmeny súdneho exekútora by navrhovateľovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok, aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému. Ani zvyšná časť škody, ktorú si navrhovateľ vyčíslil za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady jednak neboli v konaní preukázané, keď ani súčasťou exekučného spisu neboli žiadne urgencie, ani iná komunikácia navrhovateľa a absentuje aj akákoľvek príčinná súvislosť medzi tvrdenou škodou a postupom súdu. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k zmenšeniu majetku navrhovateľa, či vynaloženiu iných nákladov, ktoré by navrhovateľ nemusel znášať aj v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote. Rovnako preukázanou nebola ani príčinná súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou škodou a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora, ako jedna z podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu.

Súd prvého stupňa nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že postupom súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, či riziku insolventnosti povinného. V tejto súvislosti súd poukázal aj na skutočnosť, že exekučný súd neodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o tejto rozhodol vydaním poverenia pre súdneho exekútora, ktorý bol od tohto okamihu oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky navrhovateľa a zmena súdneho exekútora neovplyvnila ani účel konania, ani nemala bezprostredný vplyv na povinného.

Pozornosť upriamil aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý vo svojom rozhodnutí zo dňa 29. 03. 2007, sp. zn. 3Cdo 32/2007, konštatoval, že nerozhodnutie o zmene exekútora v primeranej lehote môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré by bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené iba týmto postupom. Ak by aj súd nerozhodol o návrhu navrhovateľa na zmenu exekútora v primeranej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti, bez ďalšieho zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia, a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka konania.

K uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy prvostupňový súd uviedol, že navrhovateľ ani v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď žiadnym spôsobom nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom súdu.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O. s. p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/ O. s. p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O. s. p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Opätovne navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie

rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami, založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t. j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O. s. p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdý skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyiac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Za nesprávny úradný postup sa v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Skúmanie existencie nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010 nebolo viazané na výsledky vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, majúceho za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd prvého stupňa bol preto v predmetnom konaní sám oprávnený posudzovať existenciu nesprávneho úradného postupu.

Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, že o žiadosti navrhovateľa, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, bolo exekučným súdom rozhodnuté po viac ako 4 mesiacoch od doručenia žiadosti. Uvedená skutočnosť však nezakladá nesprávny úradný postup súdu v podobe nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, nakoľko ako správne uviedol súd prvého stupňa, Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. 08. 2005 neupravoval lehotu pre rozhodnutie o zmene súdneho exekútora v exekučnom konaní. Tridsaťdňovou lehotou pre rozhodnutie o takejto žiadosti bol exekučný súd viazaný až v exekučných konaniach začatých po 1. septembri 2005 (viď ust. § 238 Exekučného poriadku), t. j. nie v danom prípade.

Súčasne súd prvého stupňa konštatoval, že návrhu navrhovateľa by nebolo možné vyhovieť, ani pokiaľ by alternatívne postup exekučného súdu, ktorý o zmene súdneho exekútora rozhodol po viac ako 4 mesiacoch, bol vyhodnotený ako zbytočné prietahy v konaní, nakoľko navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik majetkovej škody a príčinnú súvislosť medzi údajnou škodou a nesprávnym úradným postupom. Prvostupňový súd správne s poukazom na ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že poškodenému sa priznáva skutočná škoda, ako reálny úbytok na jeho majetkových hodnotách a ušlý zisk ako očakávané rozmnoženie majetkových hodnôt pri pravidelnom a škodovou udalosťou neovplyvnenom priebehu vecí. Zo spisu je pritom aj odvolaciemu súdu zrejmé, že navrhovateľ nepredložil žiaden relevantný dôkaz na preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody, ktorá mu údajne mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Obsah exekučného spisu pritom nepotvrdil ani vznik výdavkov navrhovateľa v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Naviac škoda, tak ako si ju vyčíslil navrhovateľ, t. j. paušálne vyčíslené administratívne výdavky, nemôže v žiadnom prípade odrážať skutočnú škodu vzniknutú navrhovateľovi v tomto konkrétnom prípade, ktorú by bolo možné aj riadnym spôsobom verifikovať. Odvolací súd je tiež toho názoru, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v priebehu exekučného konania nemôže oprávnenému v súvislosti s nečinnosťou súdu vzniknúť škoda, nakoľko pôvodný exekútor je podľa zákona povinný vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Súd prvého stupňa vychádzal z podobného záveru, keď uviedol, že zmena súdneho exekútora nemohla ovplyvniť ani účel exekučného konania, ani nemohla mať bezprostredný vplyv na povinného.

Nakoľko navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej majetkovej škody, nemôže byť v danom prípade splnená ani tretia podmienka zodpovednostného vzťahu, ktorou je kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou.

Súd prvého stupňa vyhodnotil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej z dôvodu, že len samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote nie je dostatočným zadostučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Skutočnosť, že právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, potvrdil už Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 467/08. K týmto predpokladom patrí v zmysle ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. U právnických osôb sa skúma predovšetkým dopad nesprávneho úradného postupu na dobrú povesť právnickej osoby, či neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ síce tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a zneistila ho v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, avšak ani na podporu týchto (subjektívnych) tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, čo prvostupňový súd správne vyhodnotil v jeho neprospech. Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu ujmou poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd len dopĺňa, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Všeobecný súd by preto nemohol v tomto konaní skúmať, či bolo porušené ústavné právo navrhovateľa a žiadne konanie, v ktorom bol konštatovaný prieťah v konaní sa nevedlo, resp. navrhovateľ túto skutočnosť netvrdil, ani nepreukázal. Navyše aj v prípade potvrdeného porušenia ústavných práv by navrhovateľ musel preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo v danom prípade splnené nebolo.

K procesným námietkam odvolateľa, týkajúcim sa porušenia práva na kontradiktórny proces z dôvodu prejednávania veci v neprítomnosti navrhovateľa, s odkazom na ust. § 101 ods. 2 O. s. p. odvolací súd uvádza, že tieto neobstoja, nakoľko súd prvého stupňa vo veci rozhodol postupom podľa § 115a O. s. p., t. j. bez nariadenia pojednávania. Vzhľadom na výšku navrhovateľom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy je zrejmé, že sa jedná o drobný spor, v ktorom súd bez splnenia ďalších podmienok nemusí nariaďovať pojednávanie. Zo spisu je tiež zrejmé, že oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo prvostupňovým súdom uskutočnené zákonným spôsobom, t. j. najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením (č. l. 21).

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O. s. p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nespĺnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil.

Relevantnosť odvolacej námietky nestrannosti a zaujatosti konajúcej sudkyne vylučuje skutočnosť, že po postupe podľa § 16 ods. 1 O. s. p. bolo Krajským súdom v Bratislave, ako nadriadeným súdom, uznesením uznesením zo dňa 24. 10. 2012, č. k. 2NcC/268/2012-15 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa O. S. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Ani v odvolacom konaní druhostupňový súd nezistil žiadne iné skutočnosti sponchybujúce nestrannosť zákonnej sudkyne.

Navrhovateľ sa v tomto, podobne ako aj v iných odvolacích konaniach, odvoláva na dôvodnosť svojej žiadosti o odročenie pojednávania pred prvostupňovým súdom, nedodržanie podmienok pre pojednávanie v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a nemožnosť rozhodnutia o procesnom návrhu na prerušenie konania spolu s meritórnym rozhodnutím veci. Z obsahu spisu je však zrejmé, že v predmetnej veci bol rozsudok súdu prvého stupňa vyhlásený verejne a ani žiadna žiadosť o odročenie pojednávania či procesný návrh na prerušenie konania zo strany navrhovateľa nebol konajúcemu súdu v danej veci doručený. Nedôvodná je aj námietka neoboznámia navrhovateľa s vyjadrením odporcu k veci, nakoľko odporca na výzvu súdu, aby sa k veci vyjadril, nereagoval. Uvedené odvolacie dôvody nekorešponujúce so skutkovými zisteniami v danej veci, sú len odrazom veľkého množstva typových podaní navrhovateľa na súdy, v ktorých tento postupne stráca prehľadnosť.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Z úradnej činnosti je konajúcim súdom

známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb, týkajúcich sa rovnakých účastníkov, s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí, pokiaľ vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. Navyac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodíť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Z obsahu spisového materiálu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa skutkový stav zisťoval aj z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 35Er/1237/2004, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodíť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p., potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1, v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.